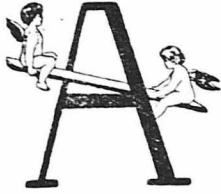

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,,

(Άρθρον του Δ. Μ. Μεντηγκόμερου)

ΠΟ τίς «αδθεντικές» αποκαλίψεις που δημοσιεύονται κάθε τόσο στις εφημερίδες για τη ζωή των «αστέρων» στο Χόλλυγουντ, πολύ λίγες δυστυχώς έχουν σχέση με την πραγματικότητα. Η περισσότερες προέρχονται από τα διάφορα διαφημιστικά πρακτορεία, στα οποία οι ίδιοι οι «αστέρες» αναθέτουν την ρεκλάμα τους... "Άλλες πάλι είναι γραμμένες με πολλή μυθιστορηματική φαντασία από τους δημοσιογράφους που κάνουν το κινηματογραφικό «ρεπορτάζ»... Κι έτσι, το κοινόν που διακεί πάντα να μαθαίνει τα μυστικά της ιδιωτικής ζωής των «αστέρων», πέφτει διαρκώς στην παγίδα και πιστεύει ότι η φαντασμαγορική ζωή της δόνης συνεχίζεται και μέσα στις ώμορφες και πολυτελείς βίλλες του Χόλλυγουντ, στις οποίες κάθονται οι βασίλισσες του κινηματογράφου...

Είπε αλήθεια βέβαια ότι ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς ήταν ένας περίφημος άροβάτης πριν γίνει ήθοποιός του κινηματογράφου. Δεν είναι όμως καθόλου αλήθεια ότι βρίσκει σε κάθε στιγμή διάφορες προφάσεις να ευδαιμονίη τις καταλήκτικες του άροβατικές ικανότητες, καθώς επίσης δεν είναι αλήθεια ότι η Μάρλεν Ντήτριχ είναι και στην ιδιωτική ζωή της μία επικίνδυνη «ωμορφαία» γυναίκα και πως ο Γκάουρ Κούπερ είναι ένας τρυφερός κατακτητής γυναικων ακροβωδιών. Η ερωτικές περιπέτειες της δόνης και η ιδιωτική ζωή των «αστέρων» είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα... Γι' αυτό δε και το κοινόν πρέπει να συνιθίση να ξεχωρίζει τον ήθοποιό από τον άνθρωπο. Δεν πρέπει να τους συγχέη.

Ό γοητευτικός Άντολφ Μανζού, για να φέρουμε ένα παράδειγμα, όταν παίζει στην δόνη, φαίνεται ότι με μία γρήγορη ματιά βλέπει τους πάντας και τα πάντα και κάνει πολλούς δυστυχισμένους «μάκας» να ηρλεούν τα όμορφα μάτια του, τα οποία, καθώς νομίζουν, βλέπουν περίφημα. Κι όμως πόσο ύποφέρει από τα μάτια του μονάχα ο ίδιος το ξέρει... Για να θαυμάσει, έξω από το στούντιο, μία όμορφη γυναίκα ο Άντολφ Μανζού αναγκάζεται να καταφεύγη σ' ένα ζευγάρι δυνατά γυαλιά αμερικάνικα!... 'Αναθέςως ένας άλλος όμως περίφημος διαπροσφόρος της δόνης, ο Χάρολδ Λούθ, τον όποιον δεν μπορεί κανείς να τρατσάση χωρίς γυαλιά, δεν τα μεταχειρίζεται διόλου στην καθημερινή ζωή, γιατί απλούστατα έχει πολύ γερά και δυνατά μάτια...

Όσον αφορά πάλι την ιδιωτική ζωή των «αστέρων», θα ήταν άδικο βέβαια ν' άρνηθη κανείς την πολυτέλειά της. Άλλα και πολύ άνογη να πιστεύη σ' άσπρα γράφονται για ρεκλάμα από τα διαφημιστικά πρακτορεία τους...

Πολλοί από τους μεγάλους «αστέρες» κερδίζουν, όπως είναι γνωστό, κολοσσιαία ποσά, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι μεταφέρουν τα γλέντια και τα όργια της δόνης και στην ιδιωτική τους ζωή. Οι μεγάλοι «αστέρες» μελετούν κι εργάζονται, όσο δεν μπορούν να το φανταστούν ποτέ οι θαυμαστά τους και γι' αυτό, σχεδόν πάντοτε, ή διασκεδάσεις τους είναι πολύ απλές και πολύ ήσυχες: Μαξέιωνται συνήθως σ' ένα κέντρο όπου τρώνε μαζί, φιλαρούν ήρεμα και χορεύουν... όπως όλοι οι κοσμοί.

Οι «αστέρες» επήγαιναν πρώτα και δευτερώσαν στο εστιατόριο «Άομστρονγκ». Έπειτα όμως άλλαξαν κέντρο και συγγάζουν στο «Καφέ Μονιάρτε» του

Χόλλυγουντ, ένα καφέ-μπαρ κοντά στο πρώτο, πιο πολυτελές όμως και πιο όμορφα διακοσμημένο. Μά επειδή και το «Καφέ Μονιάρτε» έγινε τώρα πολυσύχναστο, γι' αυτό, όταν θέλουν να περάσουν ήσυχά το βράδυ τους μ' ένα καλό δείπνο, πηγαίνουν σ' ένα από τ' άλλα δώδεκα κέντρα, που βρίσκονται εκεί τριγύρω όπως το «Παλαιό», το «Φράνκς», το «Χένρι», το «Σιτ Άζού» κλπ.

Το «Σιτ Άζού» έχει πολύ περίεργο διάκοσμο. Μοιάζει με σάλονι πολυτελούς θαλαμηγού! Και φυσικά τα γερασμένα του είναι ντυμένα σαν ναύτες... Ένα άλλο κέντρο, περίφημο στο Χόλλυγουντ, είναι ή «Φυλάκη», όμοιο ακριβώς με φυλάκη. Στο κέντρο αυτό τα γερασμένα είναι ντυμένα σαν... κατάδικοι! Άλλο κέντρο των «αστέρων» είναι ή «Καλύθα του Ζουλοϊς», στο όποιο οι θαμώνες τρώνε καθισμένοι καταγής σαν άρριοι και ή «Φυτεία», που μοιάζει με βιβλιο σπίτι άροκτημονος. Υπάρχουν όμως και πολλά άλλα νικητεριά κέντρα, το ένα πιο παράξενο από τ' άλλο, όχι όμως τόσο «κόζα», όπως εκείνα που αναφέραμε.

Σ' ένα από τα κέντρα αυτά, στο «Καφέ Μονιάρτε», ή Κόλλιν Μούρ, ή όποια με τα κατάμυρα μαλλιά της αποτελεί μία ζωηρή αντίθεση με την Κορίνα Γκρίφφιθ, την πιο σαγηνευτική ξανθιά του Χόλλυγουντ, μ' έπαρουσίασε στην Ντολορές ντέλ Ρίο.

Η Ντολορές, μετά τās συστάσεις, κάθισε άριστερά μου. Δεξιά μου είχα την Κλαίρη Ουίνδσορ, τον πιο χαριτωμένο από τους νεοανατέλλοντας «αστέρας».

Η Ντολορές ντέλ Ρίο, σαν φλογερή Μεξικάνια που είναι, ζώηρεψε άμισως την συντροφιά μας με τις χαρούμενες φωνές της και το κρυσταλλένιο γέλιο της. Κι ενώ χαρούμενη την παιδική ευθυμία της, ή Κλαίρη Ουίνδσορ μου διηγήθηκε το κινηματογραφικό ρομάντο της ντέλ Ρίο.

Όταν ή Κλαίρη Ουίνδσορ παντρεύτηκε τον Μπέριτ Λάυτελ, επήγαν κι οι δύο τους να περάσουν τη Σελήνη του μέλιτος στο Μεξικό. Μιά ήμερα λοιπόν ένας φίλος τους τους έκάλεσε να πάρουν το τσάι στο σπίτι ενός Μεξικανού, ό όποιος δεν ήταν άλλος άτ τον Χάιμ, το σύζυγο της Ντολορές...

Το τσάι εκείνο τους έμεινε άλησμόνητο. Τόσο ό Μπέριτ, όσο και ή Κλαίρη έμειναν κατάπληκτοι από την όμορφιά, τη χάρι, το πνεύμα και τη γοητεία της οικοδοστικας. Της έπρότειναν λοιπόν να την πάρουν μαζί τους στο Χόλλυγουντ για να παίξη στον κινηματογράφο. 'Εκείνη φυσικά άρχισε να γελάει... Όταν όμως ή Ουίνδσορ και ό Λάυτελ έγυρισαν στο Χόλλυγουντ, έπαίνεσαν τόσο την όμορφιά της και τη χάρι της στους διευθυντάς τους, ώστε ή Ντολορές είδε σε λίγο να καταφάνουν τηλεγραφικώς στο Μεξικό διάφορες προσφορές με τεράστια ποσά από τις πιο μεγάλες εταιρείες, για να δεχθή να υπογράψη μαζί τους ένα συμβόλαιο και να παίξη στον κινηματογράφο.

Άλλα και πάλι ή Ντολορές δεν άπεφάσισε να γίνει ήθοποιός. Προσεκτική μάλιστα καθώς είναι, έστειλε πρώτα τον άντρα της στο Χόλλυγουντ για να βολιδοσκοπήση τα πράγματα. Ό Χάιμ έφανε πράγματι μ' ύστερ από δεκαπέντε ήμερες της έστειλε ένα τηλεγράφημα μ' αυτή μόνο τη λέξη: «Υ π έ ρ ο χ α β' Η Ντολορές τότε έπηρε το πρώτο τραίνο κ' επήγε στο Χόλλυγουντ με την άπόφασι τώρα να γίνει μεγάλος «αστέρας». Κι έγινε!...

Άπεναντι μας καθόντουσαν ή Νόρμα Τάλματ και ή αδελφή της Κόνσταντ, ό πιο εύθυ-

Μιά συγκέντρωσις «αστέρων» στο Καφέ-Μονιάρτε του Χόλλυγουντ. Έξ άριστερών κυκλικώς: Ό Ντούγκλας Φαίρμπανκς, ή Κόλλιν Μούρ, ό Ζαρωό, ό Τόμ Μίξ, ή Γκλόρια Σβάνσον, ό Μανζού, ή Κορίνα Γκρίφφιθ, ό Χάρολντ Λούθ, ή Πόλα Νέγκρι, ό Δ. Γκρίφφιθ και ή Μαιρη Πικφορντ.

μοι άστέρες του Χόλλυγουντ, πρώτοι πάντα σε κάθε διασκεδάσει. 'Η Νόρμα ώστόσο, είνε κάπως πιο σοβαρή άπ' την άδελφή της. Μπύ στιγμή μάλιστα μου έξομολογήθηκε, ότι προτιμάει το ήσυχο και ρομαντικό «ράντσος» της στη Σάντα Μόνικα, άπ' την πολυτελή έπαυλή της στο Χόλλυγουντ.

'Η Κόνστανς όμως είνε πιο ζωηρή κι' ένα μόνο πράγμα αγαπάει με πάθος στη ζωή της : το χορό ! Χορεύει άκόμα κι' όταν τρώει. Κάθεται, τοιμάει κάτι βιαστικά και σηκώνεται άμέσως, μόλις την προσκαλέσει κανένας χορευτής, γελώντας όλόχαρη, για να καθίσει σε λίγο ανάμεσα στ' άλλα ζεύγη που φροξτροτάζουν.

'Ο Μανζού πάλι, ό γοητευτικός Μανζού, με τό τολμηρό κι' επαινεμένο ύφος του γλεντιζέει που αγαπιόταί, τά χαρτιά, τό καλό κρασί και τις όμορφες γυναίκες, διασκεδάσει περιάζοντας τους άστέρας που κάθονται τριγύρω του.

— 'Η γυναίκες, λέει, δέν άπόκοιτον όλη την πραγματική γοητεία τους, παρά μόνο όταν φτάσουν στα 35 χρόνια. Τρεις μόνο γυναίκες έξω που έχουν όμορφιά, χάρι και πνεύμα : Τη Λίνα Καβαλιέρι, την 'Ελσι Φέργκυσον και την Παλίν Φρεντερίκ. Και ή τρεις τους μπορεί να μην είνε μεγάλοι άστέρες, είνε όμως υπέροχες !

— Κι' όμως, 'Αδόλφε, του απαντάει ή Κολλίν Μούρ, πρέπει να όμολογήσετε, ότι εδώ στο Χόλλυγουντ υπάρχουν πολλές όμορφες κι' έξυπνες γυναίκες !

— Ναι, της λέει ό Μανζού, και μιά άπ' αυτές εισατε κι' έσεις, Κολλίν, εισατε υπέροχη ! Δέν έχετε όμως τον χαρακτηριστικό τύπο της 'Αμερικανίδος. 'Επίσης ή Τζέσν Κράουφορντ κι' ή Κόνστανς Μλένιντ είνε χαριτωμένες και γοητευτικές. 'Η 'Αννα Νύλλσον έχει τό όφραϊότερο γυναικείο κεφάλι. 'Η Γιλόρια Σβάνσον έχει μιά αξιοθαύμαστη άτομικότητα. 'Η Μάιρη Μάκ Λάρντ έχει τά πιο όμορφα χέρια άπ' όσα έχω ιδεί. 'Η όμορφή της Κορίνας Γκρίφφιθ είνε άούγγρητη ! 'Αν δέν άπατώμα όμως είνε : όμορφιά, χάρι και πνεύμα. Αλλά τά τρία χαρίσματα πρέπει ναχη συγκεντρωμένα μιά γυναίκα για να είνε τέλεια.

'Όλη ή συντροφιά γελάει με την καρδιά της, ενώ ό Μανζού βιάζει τά γυαλιά του και τά καθαρίζει με άοργές κινήσεις. 'Η λεπτότης του και τό «τάτσι» του προς τις γυναίκες είνε κάτι τό άπείροχτο ! Είνε βεανός να πη σε μιά γυναίκα ότι είνε άσχημη κι' ένα τόσο γλυκό και τόσο σηματοητικό τρόπο, ώστε εκείνη να μη μπορεί να κάνει τίποτ' άλλο, παρά να χαμογελάσει και να μείνει εύχαριστημένη.

'Ο Τόμ Μίξ όμως, ό περιφημος «Κάου-μπόν», ό όποιος, άν κι' έχει περάσει τά πενήντα, φαίνεται μόλις 30, δέν πολυκιντάζει τις όμορφες γυναίκες, γιατί λατρεύει τη δική του, καθώς και την ήσυχη οικογενειακή ζωή. Προσπαθεί μάλιστα να πείσει τους φίλους του να παντρευτούν κι' αυτοί, γιατί έχει τη γνώμη, ότι τό μυστικό της ευτυχίας είνε ένας καλός «άμιος».

'Η σημερινές λοιπόν που δίνει στους φίλους του για να γίνουν κι' αυτοί ευτυχισμένοι, είνε ή ακόλουθη :

— Παντρεύητε ένα κορίτσι που είνε 15 χρόνια πιο μικρό από σας, γιατί ένας άντρας είνε πάντα δεκατέντε χρόνια πιο μικρός από μιά γυναίκα της ηλικίας του. 'Η γυναίκα μου είνε έξιου χρόνια πιο μικρή από έμένα κι' όμως ζούμε κι' οι δύο ευτυχισμένοι. Προσέξτε και κάτι άλλο : Δέν παρονοιάζομαι ποτέ στη γυναίκα μου άξύνιστος ή με τό πικράμισο. Στο τραπέζι, ντύνομα πάντα μ' άψογο τρόπο, άκόμα κι' άν πρόκειται σε λίγο ν' αλλάξω και να φορέσω άλλα ρούχα για να είνε έργασθώ...

Κι' ή αλήθεια είνε, ότι όλες ή γυναίκες του Χόλλυγουντ είνε σύμφωνας μ' αυτές τις θεωρίες του Τόμ Μίξ.

A. M. MONTGOMERY

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦ :

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Στό δικαστήριο :

'Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.—'Όστε, κατηγορούμενε, όμολογείς, ότι πέταξες την πεθερά σου άπ' τό παράθυρο ;

'Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς.—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Τό έκαμα όμως αυτό σε στιγμή τρέλλας.

'Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.—Καλά, εύλογημένε μου, δέν σκεφτόσουν, ότι πέφτοντας στο δρόμο από τόσο ύψος ένας τέτοιος δγκος, μπορούσε να χτυπήσει... κανένα άδαιο διαβάτη ;

***

— Είνε εδώ, παρακαλώ, ό κύριος 'Αριστομένης ;

—'Όχι.

— Και τότε θά γυρίσει ;

—'Όταν ό κύριος 'Αριστομένης μās παραγγέλνει να πούμε ότι λείπει, δέν ξερούμε ποτέ τί ώρα θά γυρίσει...

ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

TOY SELLEY

Ο ΚΟΥΥΔΑΛΟΣ

Γειά σου, χαρούμενη ψυχή.—πουλί δέν είσαι,— γειά σου !

Σε ποιόν οφθαλό τον

Γεννήθηκες και μās σκορπάς, άπ' τη χρυσή καρδιά σου

"Ενα τραγούδι άτέλειωτο, με τέχνη χωρίς κόπο !

Κάθε στιγμή και πειό ψηλά σαν φλόγα από 'δω πέρα

"Ελευθερη άνεβαίνεις.

'Απλώνεις τά φτερούγια σου στα βάθη του αϊθέρα,

Κι' όσο πληγαίνεις μās λαλείς, όσο λαλείς πληγαίνεις.

'Εκεί που ή Δίσι οφθαλό και σύννεφα χροσώνει

Με την άναλαμψή της.

'Εκεί πετάς, σαν μιά ψυχή που άγγέλλου άνταρμένα.

Σαν μιάν άσώματη χαρά που άρχνεί ή ζωή της.

'Η χλωμοζώνικη θεωρία που κλείει τον αϊθέρα

Σεχνιέται όλόγορφο σου.

Κι' άν είσαι και άθώροτο, σαν άστρο την ήμερα.

Τό λυγερό τραγούδι σου διηγάται τη χαρά σου.

Χαρά ψηλά και φωτεινή σαν τάσσο 'να κι' έκείνη.

Που σαν γλυκοχαράζει.

Μαζώνει τις άχτίδες του που άκόμα κι' όταν σβίνει,

Θαρούμε πως κιντάζουμε τη γλώσσα του να στάξει.

'Η μαγευμένη σου φωνή γή κι' οφθαλό χορταίνει,

Σάν τό λαμπρό φεγγάρι

Που έξαχν' από σύννεφο μοναχικό σαν βγαίνει

Λούζει τη γή και πλημμυρά τον οφθαλό με χάρι.

Τι είσαι, δέν τό ξερούμε. Ταίρι στην γή δέν έχεις.

Τά σύννεφα δέν φαίνου

Σταλαγματιές, σαν τό λαμπρό κελιάδριμα που βρέχεις.

Σαν ψηλαζόνε άντιρο στην ήλιο και διαβαίνου.

Σαν ποιητής που κριβεται από φως των λογισμών του.

Και μοναχός του ψάλλει.

"Όπου να μάθη να ποη ή κόσμος τ' όνειρόν του.

Και να χροσάη άγνωρίστα αισθήματα και κάλλη.

Σαν κόρη όλομόναχη σε πόργο σφαλίσια.

Που θέλει να ξεσκάσει.

Κι' ένα τραγούδι φλογερό άπ' την καρδιά της βγαίνει.

Κι' άντιλαλεί ό πάρος της, κι' άντιλαλούν τά δάση.

'Όσαν δροσάτου λιβαδιού χροσά πυγολαυτίδα.

Που εδώ κι' εκεί σκορπάει

Τη νύκτα μιά γλυκόφρονη και μαλακή άχτιδα.

'Ανάμεσα στα λουλούδα καθώς κρυφοπατείται.

Σαν ορόδο μέσ' στα φύλλα του τά πράσινα κρυμμένο.

Που με τό φυτόμα του

Ζεστό άγεράκι τ' άνοιξε, τό ρίχτει μαθημένο.

"Όπου κι' ατή τη μέλισσα μεθείει ή μυροδία του.

Σαν μπόρα καλοκαιρινή στα χόρτα, σαν λουλούδι

άπ' τη βροχή λουπιένο.

—και πάλι, πάλι ξεπερνά τό θείο σου τραγούδι

"Ό,τι γνωρίζω δροσερό, λαμπρό, χαριτωμένο.

"Η τ' οφθαλό είσαι οφθό, ή γής πουλί, ό νους σου

Τι σπυλογέται, πές μου.

Μηδ' σ' άγάτης βάσινα την χάρι του σκοπού σου.

Μηδ' σε ξεφαντώματα δέν άκούνα ποτέ μου.

Κανένας ύμνος 'ελευθερίας, πανηγυριού ή γάμου.

Μηδ' στο κελιάδριμα σου

Δέν παραβγαίνει. Γλάσαν κι' έκείνοι την καρδιά μου

Μά δέν την πλημμυρίσανε καθώς τό λάλημά σου.

Πές μου, που βόηκες κι' έπαυες τη χείρι σου την τόση :

Που δάσος ή λαγυράδι.

"Η οφθαλό ή θάλασσα την τέχνη σάχει δώσει :

Που άγάτη χωρίς στεναγμό, που φως χωρίς σκοτόδι :

Μέσ' στην καθάρα σου χαρά δέν βρισκει τόπο ή πλήξει.

Κοντά σου ίσως δόνου

δέν ήλθε. Την άγάτη σου δέν μπόρεσε να πύξει

Μέσ' στη μικρή καρδουλα σου ή δύναμις του χρόνου.

Στόν ύπνο και στο ξύπνο σου γνωρίζεις τ' είν' ό Χάρος.

Και δέν τον έχεις έννοια.

'Ο χροίος φόβος από μās άν έλιψε τό θύρορο

'Επ' με κελιάδριμα τό δίνεις χροσταλλένα.

Πίσω κι' έμπρός θαρούμ' έμεις και λαχταρούμε μόνο

Όνειράτα χαιμένα

Τό γέλιο μας τό πιο γλυκό έχει ένα κρύφο πόνο.

Τά πιο γλυκά τραγούδια μας είνε τά πιο θλιμμένα.

Μά κι' άν δέν μās έτρόγανε τά πάθη και τά μίσση.

Λέν θύλαστε κοντά μου

Και δάξου άν δέν ήξερε τό μάτι μας να χύσει.

Δέν θά γνωρίζαμε ποτέ την άδολη χαρά σου.

'Ό, και την τέχνη την κρυφή που χάρι και γαλήνη

Σε λόγια και ήχους δίνει.

Δός μου πουλάδα, τη μισή χαρά που σε τρελλάνει.

Και τά μιά σου δώρα.

Και τέτοια τρέλλ' άρμονική τό στόμα μου θά ραίνει.

Που ό κόσμος θά μ' άκούη καθώς έγώ σ' άκούω τώρα